

2) 1192: *Rodamilans*, en te. de Sta. Eulàlia de Provençana (avui suburbi de Bna.) (*Cart. St. Cugat III*, 325).

3) Costa i Torre de *Rodamilans*, en els afores de Lleida, prop de la *Llengua de Serp* (Lladonosa, *Ciutat de Lda.*, pp. 45, 132).

4) Son *řodamiláns*, te. Sineu, en un altell entre els camins d'Inca i de Costitx (xl, 102.4). Cf. Plans de Roda-Milans en Bu. S. *Onom. Bna.* 1990, 77.

El cas més conegut d'aquest nom resulta d'una alteració de *Riu de milans*, per contagi del tipus Rodatan difós. Aquí es tracta d'un riuet o barranc, altra mena de paratge on els milans troben sovint llurs preses. És el curs superior d'una de les branques principals del riu Francolí, que he vist anomenat en alguns escrits *Rodamilans*, però Iglésias en la seva guia de les Muntanyes de Prades en diu sobretot *riu de Milans* (I, p. 234, cf. 238). Les *Mencions Ant.* són inequívocues:

1067: *Rivo de Milans* (*Li. Fe. Ma.* I, 268.11f.); 1149: «Rivum de Milans --- Milas ---», afr. de Tarés (Font Rius, C. d. p., §§ 71 i 82); 1151: «in te. castrum de Espuga, in locum q. v. in *Riuo de milans*» (MiretS., *Templ.*, p. 302). I molt sovint en el *Cart. de Poblet*: 1185: *Rivum Milanorum* (p. 23); 1196: *Rivum de Milans* (38); indata S. XII: *rivi de Milans* (25) (205); 1203: *Riu de Milans* (p. 35).

Compostos paral·lels

Rodacans, lloc per on ronden gossos (vagabunds o ensalvatgits). En el Rosselló. 1101: «in suburbio de vico Elne --- in locum quod vocant *Rotakans*» (*Colle. Moreau* xli, 40). També *Rotacans*, a. 1385, potser in-dret diferent perquè és en un doc. de Tuïr.

Imagino que resulti d'alteració d'un nom mossàrab paral·lel **Rotacanes* a Cocentaina, encara que ara n'han fet *Rodacantes*, pda. a la r. de Gorga (xxxiv, 26.6): perquè no tindria solta un rodar de gerres o cànsters.

Roda-cucos, pda. de la Vila Joiosa (xxv, 122.18): paratge on ronden els cucuts (se'ls sent cantar ací i allà).

RODAL

'Zona o paratge no gaire extens' (*DECat*, s. v. *roda*, vii, 370b17-372a24).

El *Rodal*, NL antic del terme de Vilanova de la Roca. El trobem documentat l'a. 1076: *ipso Rodal* (*Cart. St. Cugat II*, 347). *Bosc de Rodal*, entre el Port de Perafita i Entremesaigües, a Andorra la Vella (M. Chevalier, *L'Andorre*, 108).

Del duplicat *rodalia* i *rodàlia* es parla detalladament en el *DECat* vii, 371b10-46. Casac. deixà nota de *řodàlija* oït a Canillo el 1925 en el sentit de 'límit entre dues parròquies o entre un propietari i el comú'.

Amb sentit anàleg, d'un derivat de la mateixa arrel (*DECat*, 374a33, 375a16 ss.):

Carrer de la Redola de Sant Joan, a Lleida (Lladonosa, C. *Lleida*, 94-95, 102-103).

Molí (de) Redolí, a Tibi (xxxv, 193.5). *Cova del Redolí*, a Ibi (xxxv, 171.10). J. F. C.

RODANA i RODENO

La Rodana és nom de muntanyes, o partides muntanyoses, molt repetits a la zona central valenciana, des de l'extrem Sud de La Plana i l'Alt Palància fins al Xúquer. *Les Rodanes* les descriu E. Beüt Belenguier, com 4 turons a la dreta del Túria, te. de Vila-marxant (*Supl. Lit. de Levante*, 127-156). També ho descriu en singular, com a nom comprensiu de tot el petit massís, que és com vaig anotar *la řodána* en l'enquesta d'aquesta vila (xx, 108.11); i alhora també els donen nom particular a cada un, *La Rodana Gran*, *La R. del Pico* i *La R. de l'Oro* (*An. C. C. Val.* viii, 175). També n'hi ha algun a la part xurra del Palància: *La Rodana*, pda. que l'IGC (full de Sogorb) inclou en el te. mun. de Valle de Almonacid.

La Rodana, a les Valls de Segó, on feren notar que són conreus de secà, terreny roget, de «*rodono*» (xxx, 14.10); hi ha sengles pdes. d'aquest nom, o semblant, a Almenara, Petrés i Algimia de la Baronia (xxx, 9.5, 44.2, 34.8), aquest pot ser el mateix que jo ja havia recollit a Gilet el 1958.

D'altra banda, com acabem de veure, *Rodeno* és viu com nom qualificatiu d'una mena de terreny rogenc, de conreu, però també de país garriguenc. En una cobla popular SGuarner recollí a Alfara: «en el *Rodeno*, llentiscle; en la Costera, *tomellos*; botges, en el Pla de Càrcel; i per l'Estepar, romeros» (*Pobles Val. parlen III*, 25).

De *rodono* n'he donat moltes dades en el *DECat* vii, 590b642, que no repetiré. Com a substantiu, aplicat a una pda. de terreny, la seva àrea ja comença més al Nord, des de la Serra d'Espadà; i, en una variant o altra, continua fins a la vall d'Albaida. Tinc anotades sengles pdes. *el řodéno* a Veo, Tales, Vall d'Uixó, Estivella (xxix, 135.4, 182.10, 192.16; xxx, 18.8, 37.18). La vegetació que s'hi fa és la de terreny sec: llentiscles, com hem vist, o suros «Alcornocar del *Rodeno*», a Fondegulla (xxx, 2.7).

D'altra banda, però, *rodono* 'rogenc' és adjectiu qualificatiu que s'aplica a una mena de pins —pins rojals, que diem en el Nord—: *Els Pins Rodenos*, pda. d'Aielo de Malferit (xxxii, 79.5); a la Serra de la Calderona oposen *el pi rodono* al *pi-verd* i al *pi clapís* i en el *DECat*, 390b35 ss., en dono altres dades a Lorxa i a Aragó, des de 1770.

Potser també se n'ha usat un femení: perquè a Sueca recullo unes «Escorrenties de *řodénes*» (xxxii, 27.4); dins el terme de la ci. de València, a «La Torre», En Giner i March m'assenyala el *Molí de řodénes* (1965), o també el que jo recullo a Albaida és un «*Molí de Rodenes*» (xxxii, 124.14). Aquesta aplicació repetida a un molí ens ha de posar en dubte. Potser hi ha aquí un altre mot mossàrab, corresponent al cast. *rodežno* 'roda de molí' ROTICINUS. A Novelda *Sasa de Rodenas* (deu ser un NP castellà perquè ho pronunciaren amb -as) (xxxvi, 55.10).

Altament l'*ETIM.* ha quedat discutida i ben establerta, en el *DECat*: gòt. RAUDAN 'roig', idèntic al cast. *roano*, color de cavall; aplicat a terrenys d'aquest ma-